

תפ"ח 22343/07/11 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז דרום-פלילי נגד איאד גרגאווי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 22343-07-11 מדינת ישראל נ' גרגאווי(עציר)

בפני	כב' השופטת חני סלוטקי - אב"ד
	כב' השופט מרדכי לוי
	כב' השופט אריאל חזק
מאשימה	מדינת ישראל
	ע"י עו"ד אלכס דרנבוים
	פרקליטות מחוז דרום-פלילי
נגד	איאד גרגאווי (עציר)
נאשמים	ע"י עו"ד מחמד ג'בארין

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר ייחס לנאשם תשעה אישומים ובמסגרתם את ביצוע העבירות כדלהלן:

באישום הראשון, עבירה של חברות בארגון טרוריסטי - עבירה לפי סעיף 3 לפקודה למניעת טרור - 1945; עבירות נשק (**נשיאת נשק**) - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

באישום השני, עבירה של ניסיון לרצח - עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק.

באישום השלישי ייחס לנאשם עבירות נשק (**נשיאת נשק**) - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק.

באישום הרביעי ייחס לנאשם עבירה של השגת ידיעות בעלות ערך צבאי - עבירה לפי תקנה 136 לתקנות ההגנה לשעת חירום (להלן: "**התקנות**").

באישום החמישי ייחס לנאשם עבירה של פעילות בהתאחדות בלתי מותרת - עבירה לפי תקנה 85(1)(א) לתקנות. **באישום השישי** ייחס לנאשם עבירות נשק (**ייצור נשק**) - עבירה לפי סעיף 144(ב2) לחוק.

באישום השביעי ייחס לנאשם עבירות נשק (**הובלת נשק**) - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק.

באישום השמיני גם כן ייחס לנאשם עבירות נשק (**ייצור נשק**) - עבירה לפי סעיף 144(ב2) לחוק.

עמוד 1

באישום התשיעי יוחסה לנאשם עבירה של שהייה בישראל שלא כדין - עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

2. עובדות כתב האישום המתוקן

על פי המתואר באישום הראשון לכתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך שנת 2003, סיכם הנאשם עם איימן אלסנדי, פעיל פת"ח - ארגון שהוכרז כארגון טרוריסטי על ידי ממשלת ישראל ביום 30.1.86, להתעמת עם כוחות צה"ל במידה ואלה יכנסו לאזור מחנה הפליטים הסמוך לחאן יונס, המרוחק כ- 900 מטרים מגבול מדינת ישראל ורצועת עזה. איימן מסר לנאשם רוס"ר קלאצ'ניקוב, אפוד וארבע מחסניות.

במהלך שנת 2003, עת נכנסו כוחות צה"ל לאזור מחנה הפליטים, לפי הסיכום, יצא הנאשם כשהוא חמוש באמל"ח המתואר לעיל, יחד עם כאפח אלצופי, מחמד אלמזין, מחמד אלצופי, מחמד אלנג'אר, מחמד אלסנדי, מוסא אבו גזר, וליד אבו גזר ובחור נוסף ממשפחת אבו הלאל לכיוון כוחות צה"ל, וביצע יחד עם האחרים ירי באוויר לעברם ממרחק של כ- 700 מטרים.

הנאשם, במעשיו המתוארים לעיל, חבר לאגון טרור ופעל במסגרתו ונשא נשק שלא כדין, כאשר היה במעשיו אלו כדי לפגוע בביטחון המדינה.

על פי האישום השני, בתאריך 13.5.2004, עת שמע הנאשם כי כוחות צה"ל סגרו את מעבר רפיח-חאן יונס, יצא הנאשם אל ביתו של מוחמד אלסנדי, לקח משם רוס"ר קלאצ'ניקוב, אפוד ומחסניות ויצא לאזור המעבר על מנת להתעמת עם כוחות צה"ל ולגרום למותם של חיילי צה"ל באשר הם ישראלים, בכוונה לפגוע בביטחון המדינה.

בלילה, עם הגיעו לאזור המעבר, חבר הנאשם לפעיל גדודי "אבו ריש" (פלג של ארגון גדודי חללי אלאקצא (להלן: "הגדודים") שהוכרז כהתאחדות בלתי מותרת על ידי שר הביטחון ביום 28.11.02. הארגון היה ארגון טרוריסטי עוד קודם לכן, החל מחודש אוקטובר 2000), על מנת לגרום למותם של חיילי צה"ל במידה ויתקרבו לאזור.

הפעילים, ובניהם הנאשם, חולקו לזוגות, כשכל זוג פעילים קיבל לידיו מטען חבלה והופקד כאחראי על הטמנתו והפעלתו נגד כוחות צה"ל, לכשיגיעו לאזור.

הנאשם ומחמד אלסנדי, קיבלו מאבו אמאני, פעיל גדודי "אבו ריש", מטען במשקל 20-30 ק"ג וסמוך לאחר מכן, הטמינו את המטען באזור חי בשית וחיברוהו למנגנון הפעלה מרחוק.

החל משעות הלילה ועד לשעה 04:00, ארבו הנאשם ומחמד אלסנדי לכוחות צה"ל, כשהם מרוחקים מהמטען מרחק של כ-150 מטר ומחזיקים בידיהם את מתג ההפעלה.

בסמוך לשעה 04:00, התקרב טנק של צה"ל למקום והיה במרחק של כ-30 מטר ממטען החבלה, אך הנאשם ומחמד אלסנדי החליטו שלא להפעיל את המטען לאור המרחק הגדול.

הנאשם במעשיו אלו, ניסה לגרום למותם של חיילי צה"ל, כאשר היה במעשיו אלו כדי לפגוע בביטחון המדינה.

על פי האישום השלישי, בהמשך לאישום השני, בתאריך 14.5.04, סמוך לציר "פילדלפי", הגיע למקום טנק של כוחות צה"ל. הנאשם נכח במקום באותה עת וביצע שמירות כנגד כוחות צה"ל כשהוא חמוש ברוס"ר קלאצ'ניקוב.

סמוך לאחר מכן, הבחין הנאשם כי מחמד אלנג'אר, שפעל אף הוא במקום כשהוא חמוש ברוס"ר קלאצ'ניקוב, נפצע מירי של חיילי צה"ל, בבטנו. הנאשם נכנס לאזור העימות, הלך לעבר מחמד אלנג'אר וגרר אותו מהמקום, תוך שהוא יורה 4 כדורים מנשקו האישי לעבר הטנק ובו חיילי צה"ל. חיילי צה"ל השיבו אש, ממנה נפצע הנאשם בבטנו, סמוך ללבו ובעקבות זאת פונה הנאשם לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.

הנאשם במעשיו אלו, נשא נשק שלא כדין, כשהיה במעשיו כדי לפגוע בביטחון המדינה.

על פי המתואר באישום הרביעי לכתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך שנת 2004, יצר נביל אבו גזר (להלן: "**נביל**"), קשר טלפוני עם הנאשם וביקש ממנו להגיע לאזור סטודיו ג'סאן שברפיח. הנאשם הסכים והגיע למקום, שם פגש בנביל שהובילו לבית באזור. עם כניסתו לבית, קיבל הנאשם מנביל רעלה ושם אותה על פניו.

בבית, פגש הנאשם בארבעה פעילי טרור נוספים שמסרו לנאשם כי בכוונתם לצאת ולבצע תצפיות על תנועת כוחות צה"ל באזור הגבול, סמוך לחזאעה, וזאת על מנת לאסוף מידע לצורך ביצוע פעילות צבאית נגדם.

הנאשם הסכים לצאת עימם לביצוע התצפיות, ובאותו הלילה יצאו הנאשם וארבעת הפעילים הנוספים לאזור חזאעה, שם התמקמו בסמוך לבית הספר וביצעו תצפיות על תנועת כוחות צה"ל באזור גדר הגבול, בין השעות 03:00-20:00.

במהלך התצפיות, רשם אחד הפעילים באילו שעות מתבצעות סריקות של חיילי צה"ל באזור הגדר.

אחד הסיורים של צה"ל הבחין בנאשם ובפעילים הנוספים עוזבים את המקום סמוך לשעה 03:00 וביצע לעברם ירי, כתוצאה מכך נפצע הנאשם מרסיס ברגלו הימנית.

הנאשם, במעשיו המתוארים לעיל, השיג ידיעות בעלות ערך צבאי, ובמעשיו היה כדי לפגוע בביטחון המדינה.

על פי עובדות האישום החמישי שבכתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך שנת 2003, סיכם הנאשם עם אברהים אבו שלוף ומוחמד אבו אלנמס- פעילי הגדודים, ביצוע פיגוע הטמנת מטען חבלה ופיצוצו נגד חיילי צה"ל, בכוונה לגרום למותם, באשר הם ישראלים, בכדי לפגוע בביטחון המדינה.

בשני מועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, יצאו הנאשם, אברהים אבו שלוף ומחמד אבו אלנמס, כשהם נושאים עמם מטען חבלה במשקל 30 ק"ג, לאזור "קזאן אלנג'אר". עם הגיעם למקום, הטמין איברהים אבו שלוף את המטען יחד עם אדם נוסף, שזהותו איננה ידועה למאשימה, סמוך למרכז החינוכי השייך לעיריית חאן יונס, כשהנאשם מתצפת כל העת, על מנת למנוע חשיפת ההטמנה.

כוחות צה"ל לא הגיעו לאזור.

הנאשם במעשיו אלו, פעל במסגרת התאחדות בלתי מותרת.

על פי המתואר באישום השישי לכתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך סוף שנת 2004, הגיעו אל בית הנאשם, חסן אלקצאץ וסאמי אבו חדאיד, שניהם פעילי הגדודים וביקשו מהנאשם להשכיר חדר שבבעלות משפחתו

(להלן: "החדר"), על מנת שישמש מקום לייצור אמל"ח. הנאשם הסכים, הציג בפניהם את החדר, אולם השניים סירבו משום שהחדר איננו מתאים לצורכיהם והם עזבו את המקום.

מספר ימים לאחר מכן, הגיע אל בית הנאשם אדם העונה לשם מחמד, שזהותו איננה ידוע למאשימה, יחד עם בחורים נוספים, כולם פעילי טרור וביקש להשכיר את החדר על מנת לייצור בו טילים. הנאשם הסכים והעמיד את החדר לרשות מחמד ושאר הפעילים, מבלי לקבל תמורה והצטרף אליהם לייצור הטילים.

הנאשם, מחמד והפעילים הנוספים, ייצרו שישה טילים באורך 1.20-1.50 מטר ובקוטר של 2 אינץ'.

בתום חצי שנה, בה פעלו מחמד, הנאשם והפעילים הנוספים בייצור טילים בחדר, חדלו מחמד והפעילים הנוספים מפעילותם זו.

הנאשם במעשיו אלו, ייצר נשק בלא אישור על פי דין, כשבמעשיו אלו היה כדי לפגוע בביטחון המדינה.

על פי האמור באישום השביעי לכתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך שנת 2004, עת שהה הנאשם באזור העיר חאן יונס יחד עם פעיל גדודי "אבו ריש" שזהותו איננה ידועה למאשימה, הלכו השניים לביתו של איברהים חסנין, פעיל פת"ח. עם הגיעם לביתו, העמיסו הנאשם ופעיל הפתח ברכבם, בשני קרטונים, 30 פצצות מרגמה והעבירו אותם ברכב למחנה הפליטים חאן יונס, שם הותירו את הרכב ובו פצצות המרגמה.

הנאשם במעשיו אלו, הוביל נשק בלא רשות על פי דין, כשהיה במעשיו כדי לפגוע בביטחון המדינה.

על פי האמור באישום השמיני, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך שנת 2005, סמוך לאחר שמחמד והפעילים האחרים חדלו מפעילות ייצור הטילים בחדר בבית משפחת הנאשם, הגיעו אל בית הנאשם, מהדי אבו סל, מחמוד אלפקעאוי ואמגד ביוק, כולם פעילי הגדודים (להלן: "שלושת הפעילים") וביקשו מהנאשם להשתמש בחדר שבבעלות משפחתו לייצור טילים. הנאשם הסכים והעמיד את החדר לרשות שלושת הפעילים והצטרף אליהם לייצור טילים.

שלושת הפעילים העבירו לחדר חלקי טילים, ושם, יחד עם הנאשם, הלחימו החלקים והכינו את חומר ההנעה של הטילים באמצעות 300 ק"ג חומר מסוג ניתרת פוטסיום שהעביר הנאשם לידיהם.

הנאשם והפעילים ייצרו במשך חמישה חודשים, 20 טילים והעבירו את הטילים לידי פעילי טרור ממחנה הפליטים שאטי. לאחר מכן, נאמר לנאשם כי שיגרו הטילים לעבר תחומי מדינת ישראל.

הנאשם, במעשיו אלו, ייצר נשק בלא אישור על פי דין, כאשר במעשיו אלו היה כדי לפגוע בביטחון המדינה.

על פי האמור באישום התשיעי, בתאריך 8.3.11, יצא הנאשם דרך מעבר ארז לתחומי מדינת ישראל בהיתר כדין שניתן לו אך ורק על מנת לקבל טיפול רפואי בבית חולים בירושלים, שבסיומו היה אמור הנאשם לשוב דרך מעבר ארז לרצועת עזה.

בבית החולים, קיבל הנאשם טיפול רפואי בגבו ושחרר כעבור חמישה ימי אשפוז, כשרופאיו הורו לו לשוב לבית החולים כארבעה חודשים לאחר מכן, על מנת לעבור ניתוח בגבו.

ביום 12.3.11, עזב הנאשם את בית החולים ונסע מירושלים לתל שבע, שם שהה אצל קרובי משפחתו.

כעבור חמישה ימים, נסע הנאשם מתל שבע לדהריה ולחברון.

משהיה מעוניין להגיע לרמאללה וחשש כי ייתפס בגין שהיה בלתי חוקית בתחומי מדינת ישראל במחסומים של כוחות הביטחון באזור, לקח הנאשם פרטיו של בן גילו העונה לשם מחפוז שויקה מהעיר חברון, בכוונה לעשות בהם שימוש ולהתחזות לאחר באם ייעצר במחסומי כוחות הביטחון.

סמוך לאחר מכן, הגיע הנאשם לעיר רמאללה, שם החל לעבוד בקרן מרכז העולם הערבי ובמסגרת תפקידו שהה אף בבית לחם.

בהמשך, החליט הנאשם לעבור חזרה לחברון ושוב חשש כי ייתפס על ידי כוחות הביטחון במחסומים. על מנת להימנע מכך, לקח הנאשם את פרטיו של אבאא מסלם, בכוונה לעשות בהם שימוש ולהתחזות לאחר באם ייעצר.

סמוך לאחר מכן, עבר הנאשם לחברון, שם שהה יומיים נוספים, ביקר בדהריה, ומשם דרך שגב שלום, ביום 13.6.11, שב למעבר ארז, אז נעצר על ידי כוחות הביטחון.

הנאשם במעשיו אלו, שהה בתחומי מדינת ישראל שלא כדין.

3. ביום 30.4.14 הוצג בפני בית המשפט הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים. על פי ההסדר הנאשם חזר בו מכפירתו והודה בעובדות כתב האישום המתוקן. ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש.

כאמור, על יסוד הודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם הורשע בעבירות שפורטו לעיל.

4. טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה הטעימה כי הנאשם הורשע בעבירות אשר בכתב האישום המתוקן, לאור הודאתו ולאחר שנשמעו חלק מהעדים בעדות מוקדמת, בתשעה אישומים חמורים של ביצוע עבירות נגד ביטחון המדינה. העבירות שביצע הנאשם בוצעו במהלך השנים 2003-2011, כשהאישום האחרון מתייחס להגעתו של הנאשם לישראל ושהייתו בה באופן בלתי חוקי.

המאשימה טענה כי העבירות בהן הורשע הנאשם, הינן עבירות הנוגעות בכל קצות הקשת של עבירות נגד ביטחון המדינה והן כוללות עבירות של ניסיון לרצח, חברות בארגון טרוריסטי, עבירות נשק, השגת ידיעות בעלות ערך צבאי וגם מספר עבירות של ייצור נשק- טילים, ואף הובלת פצצות מרגמה ובנוסף, עבירה של שהיה בלתי חוקית בישראל.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות, המאשימה פירטה את עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה והורשע הנאשם.

המאשימה התייחסה בטיעוניה למתחמי הענישה לפי עבירות. המאשימה הטעימה כי לפי סעיף 40ג לחוק, כפי שחוקק במסגרת תיקון תשע"ב ונכנס לתוקפו ביום 10.07.12, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם.

בבוא בית המשפט לעשות כן, עליו לייחס משקל רב, כמצוות המחוקק בסעיף 40ב לחוק, לעקרון ההלימה - לפיו יש לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

מאז התיקון, מלאכת הענישה הינה דו שלבית; בשלב הראשון, ייקבע מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה - סעיף 40ג(א) ובו יש לשקול שיקולים הנוגעים לערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; בשלב השני, יש לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם - סעיף 40ג(ב), לפי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ולשיקולי הרתעת הרבים/היחיד.

באשר לשלב הראשון, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם לאישומים ולעבירות, כדלהלן:

לגבי האישום הראשון, ביקשה לקבוע מתחם שנע בין 3 - 5 שנות מאסר לריצוי בפועל. כך ביקשה המאשימה גם ביחס לאישומים השלישי והחמישי.

לגבי האישום השני, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם של 10 - 15 שנות מאסר לריצוי בפועל.

באשר לאישום הרביעי, ביקשה המאשימה מבית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 5 - 8 שנות מאסר לריצוי בפועל, זאת בדומה לעבירה של מסירת ידיעה לאויב.

בנוגע לאישום החמישי, ביקשה המאשימה כאמור, לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין 3 - 5 שנות מאסר לריצוי בפועל וטענה כי המעשים שבוצעו באירוע חמורים אף יותר מכל פעילות כללית.

באשר לאישומים השישי, השביעי והשמיני, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 8 - 12 שנות מאסר בפועל.

לעניין האישום התשיעי והאחרון, לפיו הנאשם הגיע לישראל ושהה בה שלא כדין, כאשר הוא אינו בוחל בהזדהות כאחר לשם כך, מספר פעמים, הטעימה המאשימה כי העונש בצידה של עבירה זו הינו שנת מאסר. בנסיבות ביצוע העבירה, סברה המאשימה כי המתחם צריך לנוע בין שלושה חודשי מאסר לשנת מאסר אחת.

המאשימה הציגה נימוקים לקביעת מתחם העונש ההולם וכן טיעון משפטי.

לטענתה, הנאשם פעל במספר רב של אירועים המתפרשים על פני תקופה ארוכת שנים, בה היה הנאשם מעורב בפעילות טרור בעלת אופי קטלני, פעילות שכללה פרקים וחלקים רבים. הנאשם פעל בשמו של ארגון טרור רצחני ששם לו למטרה לפגוע במדינת ישראל, חייליה ואזרחיה, כשהוא לא נמנע מלהסתייע ולעבוד יחד עם פעילים מארגוני טרור אחרים.

פעילותו של הנאשם הייתה אינטנסיבית וקטלנית והוא לא בחל באמצעים העלולים להמיט אסון והרג על חיילים ואזרחים. הנאשם היה מעורב בסוגים שונים של תכנונים וניסיונות לרצח, החל מהנחת מטענים ועד להכנת טילים לשם ירי שלהם, בהמשך לעבר מדינת ישראל.

לטענת המאשימה, פעילותו הענפה של הנאשם, שתכליתה לגרום פגיעה באזרחי מדינת ישראל, והתמדתו בה, מעידות על רצונו העז להשיג את מטרתו הרצחנית בכל מחיר.

לטענת המאשימה, אחד הערכים החברתיים שנפגע מביצוע העבירות על ידי הנאשם, הינו ביטחון הציבור בישראל ושלוש

חיילינו המבצעים תפקידם על פי דין. כמו כן, נפגע הערך של תחושת הביטחון של הציבור בישראל.

המאשימה ביקשה להדגיש כי אין מדובר בהתנהגות חסרת שיניים, כי אם במעשים מסוכנים של ממש שכללו לא פעם, הנחת מטען רב עוצמה בכדי לפגוע בכוחות צה"ל, ירי לעבר כוחות צה"ל ואף ייצור טילים. לולא אותרו הנאשם וחבריו במהלך פעילותם ולולא פתחו כוחות צה"ל בירי לעברם, יכול היה להיגרם אסון.

מעשיו של הנאשם ערערו על קיומה של מדינת ישראל ובכך, נפגע גם הערך של ריבונותה של מדינת ישראל.

עוד טענה המאשימה, כי הנאשם במעשיו, בז לערך חיי אדם ועשה כל שלאל ידו כדי לגרום לרצח, שהוא לא בוחל באמצעים ומשתמש בכל דרך להשגת מטרותיו, שכולן נושאות אופי חבלני, רצחני ועוין, שכוון לפגוע בחיילי צה"ל ובאזרחי המדינה.

חומרת מעשיו של הנאשם מדברת בעד עצמה. כעולה מכתב האישום בו הורשע הנאשם, הנאשם היה נחוש לפגוע בחיילי צה"ל באשר הם, פעל באופן דומיננטי והיווה חוליה חיונית ומשמעותית בדרך להוצאת תכנון הפגיעה בחיילי צה"ל אל הפועל.

הנאשם השתתף באירועים רבים בהם פעל בנחישות לגרום למותם של חיילי צה"ל, אם בירי, אם בהנחת מטען ואם בנטילת חלק באיסוף מידע לשימוש נגד חיילי צה"ל. הנאשם אף הגדיל לעשות ואיפשר, עודד ואף נטל חלק בייצור טילים ששימשו את הארגונים נגד ישראל.

עוד הוסיפה וטענה המאשימה, כי החשש לפגיעה בחיי אדם כתוצאה מירי, מזריקת מטעני צינור ומהנחת מטענים ופיצוצים באזור בו שהו חיילי צה"ל, הינו ממשי. המאשימה הדגישה כי בשנים בהם הוצעו המעשים, טרם ההתנתקות, שהו חיילי צה"ל ברצועת עזה כל העת, וחדשות לבקרים ידענו פיגועים נוסח אלו בהם השתתף הנאשם, ולצערנו הסתיימו בתוצאות טרגיות. מטרת הנאשם וחבריו הייתה לזרוע חורבן והרס ולקטול חיי חיילינו, רבים ככל האפשר.

לטענת המאשימה, לנוכח המצב הביטחוני השורר בימים אלו במדינת ישראל, שבו מצויה המדינה במאבק יומיומי מול ארגוני הטרור הרצחניים הפועלים נגד חיילי צה"ל ותושבי המדינה, על בית המשפט לנקוט יד קשה נגד אלו שנתפסו מבצעים עבירות מסוג זה, על כל חלקי שרשרת המבצעים.

העובדה כי בסופו של יום לא נגרם נזק לרכוש או לחיי אדם, אינה יכולה לעמוד לזכותו של הנאשם, הואיל והדבר לא נבע מחרטתו של הנאשם, אלא מסיבות אחרות שלא היו בשליטתו של הנאשם. לטענתה, יש ליתן דגש למוטיבציה ולנחישותו של הנאשם לפגוע בישראלים באשר הם.

לעניין מתחם העונש ההולם, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה שמתייחס לנסיבות ביצוע המעשים, לאשמת הנאשם, לנזק שיכול היה להיגרם ממעשיו, למידת מעורבותו, תוך מתן יחס הולם בין חומרת המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

המאשימה התייחסה לפסיקת בית המשפט העליון וכן של בית משפט זה, אשר קבעה כי בעבירות נגד ביטחון המדינה יש ליתן משקל בכורה לצורכי ההגנה על הציבור בישראל ועל כוחות הביטחון וכי בסוג כזה של עבירות, מתגמד משקלן של הנסיבות האישיות של הנאשם.

המאשימה הפנתה לפסיקה לשם קביעת מתחם הענישה:

בתפ"ח (ב"ש) 1103/06 **מדינת ישראל נ' אבו חמד** (12.7.12) (להלן: "**עניין אבו חמד**"), קבע בית המשפט מתחם ענישה של 10-15 שנות מאסר בגין כל עבירה של ניסיון רצח. כך נקבע גם בתפ"ח (ב"ש) 1010/09 **מדינת ישראל נ' חוסאם** (8.4.13) (להלן: "**עניין חוסאם**"). בנוסף, נקבע בתפ"ח (ב"ש) 1057/07 **מדינת ישראל נ' צופי** (18.2.13) (להלן: "**עניין צופי**"), מתחם ענישה שנע בין 10 ל-18 שנות מאסר בפועל, בגין הנחת מטעני חבלה נגד כוחות צה"ל.

בתפ"ח (ב"ש) 1085/05 **מדינת ישראל נ' לחאם** (21.9.06), הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של קשירת קשר לפשע, ייצור נשק ושני ניסיונות לרצח, והושתו עליו 20 שנות מאסר, תוך קביעת בית המשפט כי נוכח גילו הצעיר של ונסיבותיו האישיות של הנאשם, לא תמוצה עמו מלוא חומרת הדין. ערעורו על חומרת העונש לבית המשפט העליון - נדחה (ע"פ 9078/06 **לחאם נ' מדינת ישראל** (27.10.08)).

בתפ"ח 1073/08 **מדינת ישראל נ' עמור** (6.3.11), בית המשפט גזר על הנאשם 19 שנות מאסר, בגין שני ניסיונות לרצח, האחת באמצעות מטען והאחר בירי טיל וכן הגין תצפיות על כוחות צה"ל.

המאשימה שבה והפנתה לעניין חוסאם, שם נדון הנאשם ל-18 שנות מאסר, בגין שמירות חמושות נגד כוחות צה"ל, אימונים צבאיים וכן בגין עבירה אחת בלבד של ניסיון לרצח באמצעות הנחת מטען חבלה. בעניין זה טענה המאשימה כי עניינו חמור בהרבה מעניין חוסאם.

בתפ"ח (ב"ש) 1161/08 **מדינת ישראל נ' פלוני**, גזר בית משפט זה על הנאשם, עונש של 20 שנות מאסר וזאת בגין שתי עבירות של ניסיון לרצח ושמירות חמושות נגד כוחות כניסת צה"ל. בעניין זה קבע בית המשפט מתחם ענישה של 10-15 שנות מאסר בגין עבירה של ניסיון לרצח. על פי האישום באותו עניין, הייתה כוונה לביצוע ירי נגד חיילי צה"ל שלמרבה המזל לא התממשה. בעניינו התבצע הירי, ולא בהזדמנות אחת.

המאשימה הפנתה גם לתפ"ח (ב"ש) 1072/08 **מדינת ישראל נ' אבו גרבה** (3.5.10) (להלן: "**עניין גרבה**"), שם הטיל בית משפט זה עונש של 20 שנות מאסר בגין עבירה אחת של ניסיון לרצח ו-3 עבירות של סיוע לניסיון לרצח.

המאשימה סבורה כי יש להעביר מסר חד משמעי, לפיו מי שנוטל חלק פעיל בפעילות ארגון טרור או במעשים המכוונים נגד ביטחון המדינה וחייליה, ובייחוד מי שנוטל חלק פעיל ודומיננטי כדוגמת הנאשם בעניינו, הדבר מלמד על מסוכנותו הרבה ועל כן הוא ראוי לענישה מחמירה ומרתיעה. זאת, תוך העדפת האינטרס הציבורי ושיקולי ההרתעה על פני שיקולים אחרים.

המאשימה התייחסה למידת הפגיעה בערכים המוגנים וטענה כי מדובר בפגיעה חמורה, ועל כן יש למצות עם הנאשם את מלוא חומרת הדין. אין המדובר במי שמעורבותו הסתכמה באפיזודה חד פעמית תמורת בצע כסף, אלא במי שפעל מתוך קו אידיאולוגי ברור נגד ביטחון המדינה ותושביה, במספר לא מבוטל של מקרים.

לטענת המאשימה, יש לראות בריבוי מעשיו של הנאשם משום נסיבה משמעותית לחומרה. כל אירוע הינו אירוע נפרד מקודמו ונועד לתכלית של פגיעה בערכים שפורטו לעיל ולהגדלת הסבירות לפגיעה קטלנית בנפש, פגיעה שלמרבה

המזל לא אירעה.

לאור זאת, טענה המאשימה כי יש להטיל על הנאשם, עונשי מאסר נפרדים בגין המעשים השונים, זאת על מנת לשקף את סלידת בית המשפט ממעשים אלו וכן על מנת להרתיע את הרבים, לאור המצב הביטחוני הקשה.

לפיכך, ביקשה המאשימה לגזור על הנאשם עונש שיעלה על 20 שנות מאסר בפועל וכן מאסר על תנאי משמעותי.

בהתאם לסעיף 40 לחוק, הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית לצורכי התווית מדיניות הענישה:

עבירת ניסיון לרצח - בעניין אבו חמד, על הנאשם הוטלו 30 שנות מאסר בפועל בגין פעילות ענפה בפעילות טרור, הכוללת ירי טילים (כבעניינו), ואירוע של הנחת מטען, בעקבותיו נעצר על ידי כוחות צה"ל. הנאשם הורשע לאחר ניהול משפטו. בערעורו לבית המשפט העליון, הוקל עונשו במעט, ועונשו הועמד על 27 שנות מאסר בפועל.

חשיבות עניין זה לעניינו, בקביעתו של בית המשפט לעניין השיקולים שיש לשקול במלאכת גזירת העונש, במסגרת "הבניית הענישה" בעבירות אלו. כמו כן, נקבע מתחם ענישה הולם בעבור כל אירוע בנפרד, כמצוות המחוקק, לגבי עבירות ניסיון לרצח, בנסיבות שונות. כך למשל, נקבע כי לאירוע של הנחת מטען ופיצוצו לקראת הגעת כוחות צה"ל, מתחם הענישה הינו בין 10 ל- 15 שנות מאסר בפועל.

בתפ"ח (ב"ש) 1080/08 **מדינת ישראל נ' אבו עאדרה** (26.5.10), הנאשם נדון ל- 28 שנות מאסר בפועל, בגין מעורבות באירוע בודד של ירי טילים, הטמנת מטען וירי פצצות (שני ניסיונות לרצח, שתי עבירות של סיוע לניסיון לרצח ועבירות נוספות פחות חמורות). ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

המאשימה ציינה כי גזר דין זה ניתן עוד קודם לתיקון 113 ועל כן לא נקבעו מתחמי ענישה ובנוסף, גזר הדין כלל את נסיבותיו האישיות של הנאשם. המאשימה סבורה כי בעניינו יש לגזור עונש דומה.

המאשימה התייחסה לעניין צופי דלעיל, שם הושתו על הנאשם 24 שנות מאסר בפועל, לאחר שהורשע במסגרת הסדר טיעון (שנקרם במהלך ניהול התיק), בשישה אישומים כאשר שלושה מהם הינם אישומים בגין ניסיון לרצח.

בגזר הדין שם, קבע בית המשפט מתחם ענישה לעניין עבירת ניסיון לרצח של הנחת מטענים באזור גדר הגבול וירי טילים לעבר ישראל, הנע בין 10 ל- 18 שנות מאסר בפועל.

לטענת המאשימה, המקרה הנ"ל דומה בחומרתו לעניינו של הנאשם כאן ועל כן מתחמי הענישה שנקבעו שם, מתאימים לעניינו.

עבירת השגת ידיעות בעלות ערך צבאי - בתי המשפט השונים ציינו לא פעם כי ביצוע מעשים כדוגמת מעשיו של הנאשם ובפרט כשמדובר באיסוף ידיעות לצורך ביצוע פיגועים קונקרטיים כבעניינו, הינם מעשים הנוטלים חלק במאמצי ארגון הטרור לפגוע בביטחון מדינת ישראל ותושביה, וכי חזקה על אוסף המידע על כוחות צה"ל בעבור ארגוני הטרור, במיוחד עבור הזרועות הצבאיות בו, כי ידע שהמידע ישמשם על מנת לפגוע במדינת ישראל וכי זו עלולה להיות התוצאה.

לא בכדי העונש בצידה של העבירה הנ"ל הינו 10 שנות מאסר. בעניינו ולאור העובדה כי מטרת המידע הייתה ברורה לנאשם (פעילות צבאית נגד כוחות צה"ל), ביקשה המאשימה מבית המשפט להטיל על הנאשם עונש התואם את הרף

העליון. המאשימה הפנתה לפסיקה בעניין עבירות של מסירת מידע לאויב:

ע"פ 1244/08 **מדינת ישראל נ' עוידא** (18.6.08), שם בית המשפט העליון החמיר עם הנאשם והכפיל את העונש שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי, וגזר על הנאשם 6 שנות מאסר בפועל. בית המשפט ציין כי אינו ממצה את הדין עם הנאשם.

ע"פ בעניין אבו שלוף, שם הושתו על הנאשם 5 שנות מאסר בגין עבירה של חברות בהתאגדות בלתי מותרת וכן בגין עבירה אחת של מסירות ידיעות.

בפ"ח (ב"ש) 1127/07 **מדינת ישראל נ' עמור** (19.11.08), נידון הנאשם ל-4.5 שנות מאסר בגין עבירות של מסירת ידיעות.

פ"ח (ב"ש) 1041/08 **מדינת ישראל נ' אבו שלוף** (30.3.09), שם בית המשפט השית על הנאשם 9 שנות מאסר, בגין עבירה של מסירת ידיעות לפעיל טרור על מנת שיברח מכוחות צה"ל וכן עבירה של קשירת קשר לעוון ומתן אמצעים לפשע בכך שהנאשם חפר מנהרה. בית המשפט העליון הקל עמו והפחית עונשו ל - 7 שנות מאסר.

המאשימה טענה לעניין השלב השני - קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בשני פרמטרים.

לעניין נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טענה המאשימה כי הפסיקה קבעה זה מכבר, בין היתר, כי בסוג זה של עבירות, נסיבותיו האישיות של הנאשם מתגמדות במשקלן לנוכח חומרת המעשים והסיכונים הטמונים בהם.

המאשימה הפנתה לע"פ 9349/07 **חמד נ' מדינת ישראל** (23.6.08). כך נקבע גם בעניין חמד לעיל.

המאשימה עמדה על כך, כי בעת ביצוע מרבית האישומים היה הנאשם קטין בן 17-18. ביחס לאישום אחד ביטחוני, בו היה הנאשם בגיר, הפנתה המאשימה לע"פ 6500/10 **לאפי נ' מדינת ישראל** (11.4.11), שם הנאשם ייצר מטענים ובעניינו הנאשם ייצר טילים. באותו עניין, בית המשפט העליון אישר את עונשו של הנאשם והותירו על 10.5 שנים. המאשימה הדגישה כי באותו עניין דובר רק בייצור מטענים, הנאשם שם פעל רק במשך 3 חודשים והפסיק את פעילותו בשנת 2001 וקיבל את גזר דינו כמעט עשור לאחר מכן.

עוד הפנתה המאשימה לתפ"ח (ב"ש) 1025/08 **מדינת ישראל נ' אלצופי** בו הוטלו על נאשם שהיה קטין בן 16, שש שנות מאסר בגין סיוע לניסיון לרצח. באותו עניין, כל פועלו של הנאשם היה שהעמיד את אדמתו לרשות פעילים שהניחו מטען שבסופו של דבר, לא נעשה בו שימוש.

בעניינו, כל האישומים, פרט לשהייה הבלתי חוקית, חמורים בהרבה מהאישום הנ"ל.

המאשימה הגישה פסק דין נוסף, ערעור על פסק דינו של בית משפט זה- ע"פ 6154/08 **ענאיים נ' מדינת ישראל** (24.6.10) (להלן: "**עניין ענאיים**"), בו נאשם קטין בן 15, נידון ל-15 שנות מאסר בגין ניסיון להיכנס לישראל עם חגורת נפץ. גזר הדין אושר בבית המשפט העליון. להבדיל ממקרה זה, בו מדובר בקטין בן 15, בעניינו היה הנאשם קטין בגיל קרוב לבגירות בגילאים 17 - 18.

שיקולים נוספים, הינם שיקולי הרתעת הרבים והיחיד. לטענת המאשימה, הנאשם בענייננו, בניגוד למקרים אחרים, עוד בתחילת דרכו החל בביצוע הפעילות החמורה ביותר של ניסיון לרצח באמצעות ירי לעבר כוחות צה"ל. לטענת המאשימה, נוכח האישומים הרבים בהם הורשע הנאשם וחומרתם הרבה, יש להטיל על הנאשם עונשי מאסר כבדים ונפרדים שיצטברו זה לזה, כשהעונש הכולל יבטא את חומרת מעשיו הסדרתיים.

עוד טענה, כי אין לזקוף לזכות הנאשם את אי השגת התוצאה, שהייתה בניגוד גמור לכוונתו.

על כן, לטענת המאשימה, יש להחמיר עם הנאשם בתוך המתחם הכולל, לשם הרתעתו האישית ולשם הרתעת הרבים. לשיטתה, יש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אירוע, לקבוע עונש בגין מכלול האירועים, כך שבסך הכל יושת על הנאשם עונש מאסר ממושך העולה על 20 שנות מאסר לריצוי בפועל. עוד ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר מותנה משמעותי.

5. טיעוני ההגנה לעונש

ב"כ הנאשם התייחס בטיעוניו תחילה לאישומים 1-8- הם האישומים הביטחוניים.

לטענתו, מדובר במקרה שבו נאשם שהיה פעיל בארגון טרור במשך שנתיים, החליט לאחר פעילותו לשנות את דרכו. הנאשם מתחיל לעבוד בעבודה טובה ומאז הפעילות האחרונה שביצע ועד היום, לאחר שינוי הדרך, חלפו כמעט 10 שנים. מאז הפסקת פעילותו של הנאשם נגד ביטחון המדינה ועד למעצרו, עברו כ- 7 שנים.

הסנגור המשיך וטען, כי מטרת הענישה היא הרתעה. בענייננו, נשאלת השאלה, האם יהיה כדאי לפעיל ארגון טרור לשנות את דרכו ומהו העונש שיוטל עליו, אם ינטוש דרכו.

לשיטת הסנגור, עונשו של מי ששינה דרכו צריך להיות שונה מעונשו של מי שנתפס בעת ביצוע מעשה, כשאז מאסרו מונע את מסוכנותו העתידית. בענייננו, הנאשם אינו נמצא עוד בפאזה הזו, הוא אינו מסוכן.

מדובר באישומים שהתרחשו בשנים 2003-2005. בעת ביצוע המעשים מושא האישומים הראשון עד החמישי וכן השישי, הנאשם היה קטין.

מרבית האישומים בהם הורשע הנאשם התרחשו בעת שהנאשם היה קטין.

לטענת הסנגור, האישום המרכזי הינו האישום השני - בו מואשם הנאשם בעבירה של ניסיון לרצח, כאמור - גם בעת התרחשות אשום זה, הנאשם היה קטין.

עוד נטען על ידי הסנגור, כי כל פעילותו של הנאשם הסתכמה בתקופה קצרה של שנתיים וממנה לא נגרם כל נזק.

באשר לאישום השני, טען הסנגור כי הנאשם בחקירתו שיתף פעולה עם חוקרי השב"כ ואפילו בחקירת שטח של חוקר שב"כ, שמכיר את עזה, הנאשם הצביע להם על מיקום הטמנת המטען. הסנגור הגיש לבית המשפט את מזכר חוקר השב"כ בעניין זה.

ב"כ הנאשם טען, כי מרבית האישומים, מלבד האישום השמיני, כמעט התיישנו, כך שמדובר על פעילות שהיא מאוד ישנה. האישום השמיני עמד להתיישן בעוד חודשיים.

פעילות הנאשם נגד ביטחון המדינה פסקה מיוזמתו של הנאשם ולא בגין מעצרו.

ב"כ הנאשם התייחס לאישומים השלישי והרביעי וטען כי בעת חיכוך עם כוחות צה"ל, נפצע הנאשם וכתוצאה מכך נותר קליע בבטנו.

באשר לאישום השמיני, טען הסנגור כי הנאשם חשב כי כל העניין הסתיים ולאחר 7 שנים, בשנת 2011, ביקש להיכנס לישראל - לירושלים, על מנת לקבל טיפול רפואי ולהוציא את הקליע מבטנו. השב"כ שבדק את כל המבקשים להיכנס, איפשר לנאשם להיכנס. כך, הנאשם קיבל אישור, פנה לטיפול רפואי, אחר כך נכנס לגדה המערבית והחליט להישאר שם בעקבות סכסוכים והתנכלויות מצד החמאס, אחר כך הגיע לתל שבע, שם יש לו בני משפחה והנאשם טייל באזור.

בהמשך, הנאשם החליט לחזור על מנת לקחת את אשתו ולחיות בגדה המערבית, אז מתברר לשב"כ כי הכניס לארץ את מי שהיה אמור להיעצר לפני שנים.

אילו היה הנאשם ממש מסוכן, הרי שלא היה עובר "תחת הרדאר" של השב"כ. יתירה מכך, העובדה כי הסתובב בבאר שבע, מעידה על כך שלא היה מסוכן.

לא עלה, לא מחקירתו ולא מהאישומים, כי הנאשם ניסה לפגוע בביטחון המדינה בעת שהותו בישראל.

הסנגור הוסיף, כי לנאשם לא טוב בעזה וכי מתנכלים לו שם בשל העובדה כי היה פעיל בעמותה שתפקידה היה לערוך סטטיסטיקה על מצב העוני בעזה, מה שלא מצא חן בעיני השלטון והנאשם אף נעצר שם למשך מספר חודשים.

הסנגור עמד על מצבו הרפואי של הנאשם, שכאמור, נפצע בבטנו מקליע (חומר רפואי מהשב"כ הוגש לבית המשפט), וטען כי הנאשם משלם על מעשיו עד היום. יחד עם זאת, לא הפציעה הביאה אותו לעזוב את הארגון, ולנאשם מיוחס אישום משנת 2005 - לאחר הפציעה. הנאשם החליט מיוזמתו לעזוב את הארגון.

לגבי האישום הראשון, טען הסנגור כי מדובר היה בירי באוויר ולא לכיוון כוחות צה"ל, כאשר המטרה הייתה הפגנת נוכחות. לגבי האישום השלישי, הנאשם ניסה לבצע פעולת הסחה נגד צה"ל משום שרצה לעזור לחבר שנפצע ולכן ירה, ולא על מנת להרוג החיילים. באותו אירוע, גם נפצע הנאשם. לשיטתו, לא בכדי נמחקה עבירת הניסיון לרצח שיוחסה לנאשם באישום זה בכתב האישום המקורי.

לעניין האישום הרביעי, טען הסנגור כי מדובר בעבירה של איסוף ידיעות ולא בעבירה של מסירת ידיעות שכן, המידע שהתקבל היה מידע אודות סיורים ולא נעשה בו שימוש לעשות פעולה נגד צה"ל. גם באירוע מושא אישום זה, נפצע הנאשם, ברגלו הימנית.

בהתייחס לאישום החמישי, טען הסנגור כי עבירת הניסיון לרצח הושמטה, הנאשם לא הטמין את המטען, אלא אחרים, ותפקידו של הנאשם היה לתצפת.

הסנגור טען, ביחס לאישומים 6 ו-8, כי מדובר בעבירות נמשכות. הנאשם ייצר טילים ובהמשך נאמר לו כי הטילים נורו

לעבר ישראל. אין בדל ראייה לכך שהטילים שייצר הנאשם אכן נורו. בשל הספק הזה, נמחקה עבירת הסיוע לניסיון לרצח.

מדובר בנאשם שחסך זמן שיפוטי רב ובנאשם ללא עבר פלילי. הנאשם נשוי ועבד משך שנים בעמותה.

הסנגור הפנה לפסיקה מטעמו: ע"פ 8300/09 **מדינת ישראל נ' עטאללה** (9.10.12). מדובר בערעור שהוגש על פסיקתו של הרכב זה שהטיל על הנאשם שש שנים בפועל בגין עבירה של ניסיון לרצח ועברות נוספות, ערעור המדינה נדחה. על אף שישנם יותר אישומים, רימונים נזרקו והופעלו על טנקים, בניגוד לעניינו, שהמטען שהטמין הנאשם לא הופעל על ידו.

בע"פ 3140/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.11.12), דובר במי שהיה קטין בעת התרחשותם של חלק מאישומיו, ובחומרה כפולה מבעניינו. באותו עניין היו שלושה אישומים של ניסיון לרצח ואישומים נוספים, כמו חפירת מנהרות. הנאשם שם ניהל את התיק והוטלו עליו 10 שנות מאסר בפועל, ערעור המדינה על העונש - נדחה.

הסנגור הפנה גם לתפ"ח (ב"ש) 1056/07 **מדינת ישראל נ' אל טוויל** (19.9.10), וטען כי מדובר בתיק חמור מהתיק בעניינו, בו היו שלושה אישומים בגין ניסיון לרצח. בית המשפט הטיל על הנאשם 10 שנות מאסר בפועל. לבסוף החליטה הפרקליטות לא להגיש ערעור.

כמו כן, הסנגור הגיש לבית המשפט פסיקה נוספת: תפ"ח (ב"ש) 1090/07 **מדינת ישראל אבו מטלק** (17.5.10) ותפ"ח (ב"ש) 25902-12-10 **מדינת ישראל נ' אשקר** (9.10.12), שבשניהם הושטו 7.5 שנות מאסר בפועל על עבירות ביטחוניות דומות.

הסנגור התייחס לטיעוניה של המאשימה וטען כי המתחמים שהציעה אינם מתאימים, זאת גם בהתבסס על הפסיקה שהגיש.

בעניין חלק מפסקי הדין שהגישה המאשימה ישנו ערעור תלוי ועומד בבית המשפט העליון, בחלקם אף התקבל ערעור של הסנגוריה, למשל בעניין אבו גרבה שלעיל (תפ"ח 1072/08), שם בית המשפט העליון התערב והקל בעונשו של הנאשם. לשיטתו, מדובר בתיקים חמורים יותר ובאישומים של בגירים.

לעניין פסק הדין אליו הפנתה המאשימה, בעניין ייצור המטענים בע"פ 6500/10 **לאפי נ' מדינת ישראל**, טען הסנגור כי באותו עניין דובר במטענים שהונחו בציר פילדלפי, בניגוד לעניינו, שאין ראייה לכך שנעשה שימוש בטילים. בנוסף, איננו יודעים מהי איכות הטילים ואם בכלל ניתן היה להשתמש בהם.

באשר לפסק הדין בעניין הקטין עם חגורת הנפץ- ע"פ 6154/08 דלעיל בעניין ענאיים, טען הסנגור כי מדובר במתאבד וכי עניין זה שונה בחומרתו מעניינו של הנאשם כאן.

לעניין מתחמי הענישה, טען הסנגור כי הואיל ומדובר בקטין, הוא אינו מתייחס למתחמים וביקש כי בגזר הדין בעניינו של הנאשם ייקבע עונש כולל.

דברי הנאשם לבית המשפט

לדברי הנאשם, הוא ממתין כבר 42 חודשים להזדמנות לומר את דברו לבית המשפט. לדבריו, הוא נולד בעזה שם המצב הכלכלי והחברתי אינו טוב ואין שם אכסניה לצעירים שתטפל בהם, להיפך, ישנם ארגונים המגיעים אל הצעירים ומגייסים אותם. לטענתו, באותה תקופה היה צעיר, קטין, ועברו עליו הרבה שינויים, כך שהשכל והשיפוט לא היו כמו היום.

לדברי הנאשם, הוא אינו רוצה לקבל עונש כפול על פעילות שנמשכה שנתיים. לדבריו, משך שנתיים בזבז את זמנו ואף נפצע פעמיים. כעת הוא בכלא הרבה זמן ומבחינתו זה עונש.

לדבריו, הוא כבר נענש מספר פעמים, תחילה בעת ביצוע המעשים, כשלטענתו "בזבז את זמנו", פעם שנייה נענש כשנפצע ובפעם השלישית נענש כשהוא יושב בכלא. לדבריו, נענש פעם נוספת כשאיבד את בתו והיום הוא סובל.

בשנת 2005 הלך ללמוד באוניברסיטה וקיבל הזדמנות לשנות את חייו, כל מחשבותיו השתנו. חמש שנים לפני מעצרו עבד בעמותות ולימד כ- 2,000 ילדים על דמוקרטיה ושלווה, על שוויון וסלחנות. לדבריו, עשה שינוי חיובי בחברה שלו וניסה להשפיע. עליו להוכיח לילדים כי הוא חוזר הביתה.

הנאשם הוסיף, כי הוא עצור כמעט שלוש וחצי שנים. לדבריו, הוא הגיע לישראל על מנת לקבל טיפול רפואי וקיבל לשם כך אישור רשמי. הוא בא בלבוש אזרחי ולא כדי לבצע פיגועים ועדיין לא קיבל את הטיפול הרפואי.

לדבריו, כיום החלו בעיות נפשיות בגלל הכלא ולשיטתו זה סוג של מחלה.

בסיום דבריו, ביקש הנאשם את רחמי בית המשפט, שיקל בעונשו.

דין והכרעה

מרבית העבירות בהן הורשע הנאשם, עבירות כנגד ביטחון המדינה, הינן עבירות חמורות מאוד.

אין המדובר במעשה חד פעמי, אלא בתקופה ארוכה של כשנתיים בה היה הנאשם חבר פעיל בארגון טרור ששם לו למטרה לפגוע בביטחון מדינת ישראל.

כבר בתחילת פעילותו כחבר בארגון טרוריסטי - ארגון הפת"ח, החל הנאשם בירי באוויר לעבר כוחות צה"ל. פעילותו הסלימה עם ביצוע עבירה של ניסיון לרצח, בכך שהטמין ביחד עם אחרים מטען חבלה אותו היו אמורים להפעיל כנגד כוחות צה"ל. אי הפעלת המטען לא נבעה מחרטה אלא מסיבות שלנאשם לא הייתה שליטה עליהן. בהמשך השתתף הנאשם באירוע שבו הוא וחברו ירו לעבר חיילי צה"ל. הנאשם השתתף בהשגת ידיעות, בתצפיות אותן ערך והסכים לביצוע פיגוע כנגד חיילי צה"ל באמצעות מטען חבלה נוסף ופיצוץ. גם הפעם לא פוצץ המטען בשל נסיבות שאינן תלויות בנאשם.

בשתי הזדמנויות שונות שנמשכו מספר חודשים כל אחת, העמיד הנאשם את ביתו לפעילים של גדודי חללי אל אקצה לשם ייצור טילים בו השתתף גם הנאשם. נמסר לנאשם כי חלק מהטילים שוגרו לעבר תחומי מדינת ישראל.

בהזדמנות נוספת העמיסו הנאשם ואחרים פצצות מרגמה אותן העביר ברכב למחנה הפליטים חאן יונס.

האישום האחרון שהיה, כשש שנים לאחר סיום ביצוע העבירות הנ"ל, עניינו בשהייה בלתי חוקית במדינת ישראל במשך

כשלושה חודשים, עד למעצרו של הנאשם בתאריך 13.6.11.

בכל האישומים, פרט לשני האישומים האחרונים, השמיני והתשיעי, היה הנאשם קטין בעת ביצוע העבירות.

בנסיבות אלה, אין צורך לקבוע את מתחם העונש ההולם אלא באישומים השמיני והתשיעי, בהם היה בגיר.

מתחם העונש ההולם לעניין האישום השמיני, בו הורשע הנאשם בייצור טילים בביתו בתחילת שנת 2005, היינו לפני כעשר שנים, הינו בין 6-12 שנות מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם באשר לעבירה של שהייה בלתי חוקית הינו בן חודשי מאסר אחדים (השוו: רע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (9.12.14), שבו נקבע מתחם העונש ההולם בעניינו של מי שנכנס לישראל שלא כדין לצרכי פרנסה, עברו נקי, והוא לא הואשם בעבירות נלוות לעבירת השהייה הבלתי חוקית).

באשר לעבירות שבאישומים הראשון עד השביעי, הגם שעבירות אלה בוצעו לפני למעלה מעשור, המדובר כאמור בעבירות חמורות מאוד ויש להטיל בגינן עונשי מאסר בפועל של שנים ארוכות, לצורך הרתעת הרבים שהיא הכרחית נוכח המציאות הביטחונית הקשה בצילה אנו חיים (ראו בעניין זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 3140/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.11.12): **"נדמה כי אין חולק, אם כן, שאינטרס הציבור הוא המכריע. לנוכח אתגרי השעה, תפקידו של בית המשפט הוא להגן על שלומו של הציבור וביטחון המדינה ולמגר את תופעת הטרור באמצעות ענישה מחמירה"**).

הגם שקטינות אינה מקנה חסינות מפני ענישה כואבת, אין להתעלם מגילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירות הנידונות, כשאת העבירה האחרונה כנגד בטחון המדינה ביצע הנאשם בהיותו כבן 18.

בעיקר אין להתעלם מהתקופה הארוכה של כשש שנים שחלפה מאז ביצוע העבירה האחרונה כנגד ביטחון המדינה ועד למעצרו של הנאשם בעת שהייתו הבלתי חוקית בישראל, תקופה שבמהלכה חדל הנאשם מיוזמתו מפעילות כנגד ביטחון המדינה. מסוכנותו של הנאשם כנגד ביטחון מדינת ישראל, פסקה אפוא לפני כעשר שנים, ובעת ששהה הנאשם בתחומי מדינת ישראל קודם למעצרו במשך מספר חודשים, לא היווה הנאשם סכנה לביטחון המדינה (השוו אל ע"פ 629/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.2.15)).

כניסתו של הנאשם לישראל הייתה לצורך טיפול רפואי באישור של השב"כ אך הנאשם לא עזב בתום הטיפול את ישראל כפי שהיה עליו לעשות ועל כן הורשע בעבירה של שהייה בלתי חוקית.

בכך שונה עניינו של הנאשם מעניינם של נאשמים רבים שנידונו בגין עבירות דומות אך נעצרו בסמוך לביצוע העבירות בשעה שעדיין היוו סכנה כנגד ביטחון המדינה.

שקלנו גם את הודאת הנאשם שיש בה משום לקיחת אחריות על מעשיו ואת דברי הנאשם בפנינו.

לאחר ששקלנו את מכלול הנסיבות ואת טענות הצדדים, אנו דנים את הנאשם לעונש כולל של 9 שנות מאסר בפועל שמניין מיום מעצרו 13.6.11.

כמו כן, הננו דנים את הנאשם ל-2 שנות מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירה

מסוג פשע כנגד ביטחון המדינה, ול-6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור שוב עבירה של שהייה בישראל שלא כדין.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ' אדר תשע"ה, 11 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.

אריאל חזק, שופט

מרדכי לוי, שופט

חני סלוטקי, שופטת
אב"ד